

Arrest

nr. 303 981 van 28 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 20 juni 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 augustus 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 19 oktober 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, bent u Pashtoun en bent u soennitische moslim. U bent afkomstig van Surkanano Kili Markazi gelegen in het district Sarkani in de provincie Kunar en geboren op 20 augustus 2000. Hier woonde u samen met uw ouders, vijf broers en drie zussen. U bent niet naar school geweest in Afghanistan door problemen met de taliban. In plaats van naar school te gaan, zat u thuis met uw neven. U had geen werk in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Uw vader, A.M., werkte bij de politie in de hoedanigheid van "crimineel officier" van het Sarkani district tot hij in 2005 met pensioen ging. Hij heeft dit werk ongeveer 30 jaar gedaan. Uw drie paternale ooms werkten ook voor de nationale politie. Twee van deze paternale ooms, A.R. en Z., zijn gestorven tijdens hun dienst voordat u geboren was. Uw paternale oom, G.M., was de districtscommandant van de politie tot hij overleed in 2003. Uw paternale neef, de zoon van de overleden districtscommandant, was commandant bij de lokale politie tot aan de machtsovername.

Omwille van het werk van uw vader, paternale oom en neef waren de taliban tegen uw familie. Ongeveer twintig jaar geleden, toen uw vader en uw oom nog voor de overheid werkten, zijn ze samen met de Amerikanen naar een opiumveld gegaan. Uw paternale oom G.M. streed namelijk tegen de opiumproductie in Afghanistan. Ze hebben de opium op dat veld kapot gemaakt en hebben huiszoekingen gedaan. Tijdens deze huiszoekingen hebben ze wapens van de taliban gevonden en hebben ze deze aan de overheid overhandigd. Omwille van deze activiteiten hebben de taliban geprobeerd uw vader en uw oom te vermoorden. De taliban kon echter niet veel doen aangezien jullie huis in overheidsgebied lag en er bodyguards aanwezig waren. In 2003, na de derde poging, zijn de taliban er toch in geslaagd om uw paternale oom te doden met een landmijn. De taliban hebben op een bepaald moment, voordat uw vader op pensioen ging, ook een handgranaat naar uw vader gegooid. Uw vader is hierbij gewond geraakt, maar is na zijn revalidatie doorgegaan met zijn werk.

Nadat uw paternale oom is overleden en uw vader op pensioen is gegaan, hebben de taliban opnieuw geprobeerd om jullie huis aan te vallen omwille van hetgeen uw vader en oom hadden gedaan en omwille van het werk van uw paternale neef. Ze hebben jullie huis drie keer proberen aanvallen. Ook op deze momenten kon de taliban echter niet veel doen aangezien jullie nog steeds dichtbij het districtscentrum woonden en er een bataljon bij jullie in de buurt was.

U bent samen met uw oudere broer B. vertrokken uit Afghanistan tijdens de machtsovername (augustus 2021). Vanuit Afghanistan bent u via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België gereisd om hier aan te komen op 18 juni 2022.

U bent uw broer B. verloren onderweg in Iran. B. verblijft momenteel nog steeds in Iran.

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 20 juni 2022.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van de taskara (Afghaans identiteitsbewijs) van uw vader, kopieën van werkdocumenten en werkfoto's van uw vader, een kopie van de taskara van uw paternale oom, kopieën van werkdocumenten en werkfoto's van uw paternale oom en kopieën van werkdocumenten van uw paternale neef voor. Op 5 september 2023 liet u via uw advocaat nog een kopie van uw eigen taskara, kopieën van werkdocumenten van uw vader, kopieën van foto's van u met uw neef, foto's van uw vader, uw oom en uw neef en kopieën van werkdocumenten van uw neef en uw oom neerleggen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

Om te beginnen zijn er ernstige indicaties u, in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, opzettelijk en doelbewust een goed zicht probeert te belemmeren op uw identiteit, uw achtergrond en op uw levensomstandigheden. Zo ontkent u desgevraagd ooit een andere naam gebruikt te hebben dan F.A. (CGVS, p.6). Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt er u op gewezen dat u, in tegenstelling tot wat u zelf in het begin van het interview verklaarde (CGVS p.6), wel degelijk onder een andere naam geregistreerd staat in andere lidstaten (CGVS p.34). Dit bleek uit een analyse van uw vingerafdrukken in de EURODAC databank. Hierop antwoordt u dat dit komt doordat u een moeilijke tijd achter de rug hebt en dat u de naam P. niet opzettelijk hebt gebruikt (CGVS p.34). Het is echter onder deze naam dat u terug bent te vinden op Facebook, en niet onder de naam van F.A. zoals u zelf beweert tijdens het interview (CGVS p.6). Het is via dit Facebookprofiel dat duidelijk is geworden dat u hebt gelogen over uw opleidingsgraad. Ook daarover hebt u immers geprobeerd om het CGVS te misleiden: u hebt geprobeerd om

u aanzienlijk minder geschoold voor te doen dan u werkelijk bent. In het begin van het interview werd u namelijk gevraagd wat de hoogste graad van scholing was die u hebt behaald in Afghanistan. Hierop antwoordde u dat u helemaal niet naar school bent geweest in Afghanistan omwille van de problemen met de Taliban (CGVS p.8,9). Dit antwoord riep al vragen op aangezien u bij DVZ nog had verklaard dat u tot de vijfde graad naar school was geweest (Verklaring DVZ p.6). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat u toch tot de vijfde graad naar school bent geweest maar dat dit niet regelmatig was (CGVS p.35). U zegt hierop weer dat u niet gestudeerd hebt en dat u na de vijfde graad niet naar school bent gegaan (CGVS p.35). Volgens u gaat het hier om een misverstand omdat u de aanvankelijke vraag niet had begrepen (CGVS, p.36). Dit valt nauwelijks ernstig te nemen: of u ooit naar school geweest bent of niet is op zich een eenvoudig onderscheid. Bovendien zijn er foto's op het facebookaccount van uw oudere broer Pa. waaruit kan worden afgeleid dat u alle twaalf de graden hebt afgerond in Afghanistan (zie document B bij gehoorverslag). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, ontkent u echter eerst dat Pa., waarmee u bevriend bent op Facebook, uw broer is. U zegt u dat u niet weet wie deze persoon is (CGVS p.36). U vertelt hierbij ook dat u met hem geen boodschap hebt geschreven of ontvangen en dat jullie elkaar niet kennen (CGVS p.36). Echter kan duidelijk worden afgeleid uit de foto die wordt voorgelegd dat jullie elkaar wel kennen en dat u tot de twaalfde graad naar school bent geweest (document B bij gehoorverslag) (CGVS p.36). Op deze foto staat u duidelijk afgebeeld en heeft Pa. het onderschrift geschreven "F., mijn jongere broer, is vandaag geslaagd voor de twaalfde graad en hij heeft drie extra jaren afgewerkt". Ondanks dat duidelijk kan worden afgeleid dat u dit bent, blijft u ontkennen dat u deze persoon kent en dat u tot de twaalfde graad naar school bent geweest (CGVS p.36). U hebt dus duidelijk wetens en willens het CGVS proberen misleiden over uw opleidingsniveau, de door u gebruikte aliassen, en uw contacten met uw familieleden. Dit werpt al meteen een bedrieglijk licht op uw verklaringen.

Gelet op het geheel van weinig aannemelijke en weinig doorleefde verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient voorts te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

U verklaart te vrezen gedood te worden door de Taliban omwille van het werk dat uw vader, uw paternale oom en uw paternale neef hebben gedaan voor de vorige overheid. Gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd bent geweest, is het antwoord hierop nee (CGVS p.32). U verklaart dat dit kwam omdat u nooit naar buiten ging en uw familie ook zei dat u binnen moest blijven (CGVS p.32). Dat staat dus al haaks op de bovenvermelde vaststelling dat u in werkelijkheid hoogopgeleid bent, wat impliceert dat u jarenlang naar de les bent gegaan. Wat er ook van zij, uw vrees is volledig gebaseerd op het profiel van uw beweerdde familie.

In de eerste plaats kan aan uw bewering de zoon te zijn van een politieofficier al geen enkel geloof kan worden gehecht. U verklaart dat uw vader bij de politie "crimineel officier" van het district Sarkani is geweest tot 2005. Hierna is uw vader met pensioen gegaan. Uw verklaringen over het werk van uw vader zelf blijven zeer oppervlakkig. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functie en activiteiten, zeker aangezien zijn werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Bevraagd naar het werk van uw vader vertelt u dat uw vader heel zijn dag doorbracht in zijn kantoor (CGVS p.11). Uw vader moest de binnenkomende opdrachten, waaronder bijvoorbeeld klachten, ondertekenen en doorsturen naar andere mensen (CGVS p.11-12). Meer details geeft u niet over deze taken van uw vader. Wanneer verder in het interview wordt ingegaan op de foto's die u heeft neergelegd van het werk van uw oom blijkt dat op een van deze foto's ook uw vader afgebeeld staat in een opiumveld (CGVS p.16). Opgemerkt dat uw vader dus wel meer deed dan enkel bureauwerk voegt u hier pas toe dat hij soms toch ook samen met anderen naar plaatsen ging bij "acties tegen de overheid" (CGVS p.16). Ook over de andere foto's die u neerlegt van uw vader zijn uw uitspraken bijzonder oppervlakkig. Zo kan u enkel vertellen dat er soldaten en bodyguards op deze foto's met uw vader staan (CGVS p.13-14). Namen kan u niet noemen, omdat u volgens uw verklaringen toen nog een kind was (CGVS p.14). Daarenboven zou uw vader u nooit iets hebben verteld over zijn werk (CGVS p.13). Echter hebt u wel nog tot aan de machtsovername bij uw vader gewoond en staat u op dit moment nog steeds in contact met uw familie (CGVS p.21). U vertelt dat uw moeder momenteel samen met uw broers bij uw maternale oom woont in Jalalabad in de provincie Nangarhar (CGVS p.21-23). Uw vader woont momenteel in Kabul maar komt soms wel naar Nangarhar (CGVS p.10) en ook met hem hebt u een aantal keer contact gehad sinds u in België bent aangekomen (CGVS p.28). In de zestien jaar dat uw vader gestopt was met zijn werk en u bij hem thuis woonde had u dus al ruim de mogelijkheid om meer details te vragen aan uw vader over zijn werk en over de foto's. Indien dit al niet zou zijn gebeurd gedurende deze jaren was u bovendien ook na uw vertrek uit Afghanistan in de mogelijkheid om meer uitleg te vragen over het werk van uw vader. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich informeert naar alle essentiële zaken die betrekking hebben op de kernelementen van zijn verzoek. Dat u zo weinig belangstelling aan de dag legt voor één van de kernelementen waar u uw vrees voor vervolging op baseert, is op zich al niet aannemelijk.

Daarenboven blijkt uit de informatie die wij kunnen aflezen van de kopie van de taskara die u heeft neergelegd van uw vader dat uw vader op dit moment ongeveer 56 jaar oud is (document 1). Deze informatie komt ongeveer overeen met uw verklaring dat uw vader bijna 58 jaar is (CGVS p.13). Hieruit kan evenwel worden afgeleid dat het niet zo kan zijn dat uw vader dertig jaar heeft gewerkt als crimineel officier. Op het moment dat hij is gestopt in 2005 was uw vader zelf nog maar ongeveer 38 jaar. Dat uw vader op zijn 38 jaar

al dertig jaar dienst zou hebben gehad is dan ook ongeloofwaardig. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u twee keer dat u niet begrijpt wat er wordt gezegd (CGVS p.29), wat gezien uw werkelijke scholingsgraad overigens nauwelijks ernstig te nemen valt. Wanneer dan nog eens wordt nagevraagd hoe lang uw vader dit werk heeft gedaan, verklaart u dat u het niet exact weet, maar wijzigt u uw verklaringen naar "twintig à vijventwintig jaar" (CGVS p.29). Het feit dat u eerst doet alsof u de vraag niet begrijpt om daarna uw verklaringen betreffende de duur van de tewerkstelling van uw vader aan te passen komt het CGVS dan ook zeer misleidend en ongeloofwaardig voor.

Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Dat u al niet aannemelijk kan maken dat uw vader een lange carrière bij de politie achter de rug heeft, ondergraaft trouwens ook meteen uw beweerde link met een hele familie aan vaderskant die uitgesproken overheidsgezind was.

Ook op dat punt schieten uw verklaringen echter schromelijk tekort. U vertelt over uw drie paternale ooms die ook allemaal bij de nationale politie hebben gewerkt (CGVS p.14). Over twee van deze ooms kan u helemaal niets vertellen aangezien zij al zijn overleden toen u nog niet geboren was (CGVS p.14-15). De derde paternale oom, G.M., is overleden in 2003 (CGVS p.14). U kan over het algemeen meer vertellen over het werk van deze paternale oom, dan over het beweerde werk van uw eigen vader (CGVS p.15). Wanneer er u wordt gevraagd wie u dit verteld heeft, aangezien u zelf nog te klein was en dit niet uit eigen ervaring kan vertellen en dit inroept als verschoning waarom u over vaders werk zo weinig kan vertellen, zegt u dat uw paternale neef die commandant is van de lokale politie u dit heeft verteld (CGVS p.16). Dat u meer gegevens uit de tweede hand kan verstrekken dan u van uw eigen vader wist te verkrijgen, bewijst nog maar eens dat dat het profiel van uw vader volstrekt niet geloofwaardig is. Aldus maakt u dus niet aannemelijk dat u de zoon bent van iemand die door de taliban werd geveiseerd.

Ten tweede wordt opgemerkt dat wat uw eigen situatie betreft familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. **U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is, zo het geloofwaardig zou zijn dat u bent verwant met zo iemand, onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.**

In dat verband wijst het CGVS erop dat uw vader, volgens u degene met het profiel waar u uw vrees op baseert, tot op heden in Afghanistan verblijft. U maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen. U vertelt dat uw vader niet op één plaats blijft en dat hij stiekem woont, maar hij is duidelijk wel in de mogelijkheid om ongehinderd te reizen tussen Kabul en Nangarhar (CGVS p.28), dus doorheen grondgebied dat door de taliban wordt gecontroleerd. Verder is iedereen van uw familie, behalve uw broer B., nog steeds in Afghanistan (CGVS p.20,33). Uw moeder woont samen met uw broers momenteel bij uw maternale oom (CGVS p.22,33). Uw oudste broer is ook nog in Afghanistan en u vertelt dat ze naar Jalalabad zijn gegaan voor hun veiligheid (CGVS p.33). Bevraagd hoe het nu met uw familie is, zegt u dat ze momenteel veilig zijn (CGVS p.33). **Het valt niet in te zien, noch heldert u op, waarom het voor uw verwanten mogelijk zou zijn om in Afghanistan te blijven wonen terwijl zo iets voor u niet mogelijk zou zijn.** Ook een groot deel van het gezin van uw neef verblijft nog in Afghanistan. Bevraagd over zijn situatie en de situatie van zijn familieleden vertelt u dat N. in Iran is, maar dat u niet weet waar de rest van zijn familie is (CGVS p.31). Ze zouden op verschillende plaatsen zijn en sommigen zouden in Kandahar zitten (CGVS p.34). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben. Evenmin kan u uitleggen waarom enkel u en uw broer B. jullie herkomstland hebben verlaten, indien heel uw stam dreigt te worden uitgemoord door de taliban zoals u beweert (CGVS, p.21,26).

Behalve het feit dat uw verklaringen over het werk van uw vader en diens verwanten zeer vaag zijn, haalt u trouwens ook geen geloofwaardige, actuele of geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat de taliban jullie huis wilden aanvallen toen uw vader en oom nog in dienst waren bij de overheid (CGVS p.25), dus voor 2003. De taliban konden evenwel niets doen omdat in de buurt van jullie huis een bataljon was gestationeerd, de lokale politie en het districtscentrum aanwezig was dichtbij jullie huis en omdat er bodyguards bij jullie waren (CGVS p.25). Telkens wanneer er dieper wordt ingegaan op de beweerde vervolgingsfeiten met betrekking tot uw vader en oom blijft u opnieuw aan de oppervlakte. U zegt in het algemeen dat uw vader en oom een doelwit waren omdat ze voor de overheid werkten en tegen de taliban streden (CGVS p.26). Wanneer wordt gevraagd om wat dieper in te gaan op de moordpogingen op uw vader en oom blijft u zeer algemeen en verklaart u wederom dat ze tegen de taliban waren en dat ze hen daarom wilden doden (CGVS p.27), terwijl dit toch intense momenten geweest zouden zijn, die in het geheugen gegrift staan van heel uw familie. Bevraagd wat er dan precies gebeurd is, verklaart u weer gewoon dat de taliban tegen jullie waren en dat ze een kans aan het zoeken waren om jullie te doden (CGVS p.27). Hierbij vermeldt u ook al uw neef die officier was bij het districtscentrum, terwijl er op dit moment enkel werd gepolst naar de situatie van uw vader en oom (CGVS

p.27). Uw verklaringen komen niet verder dan dat de taliban altijd hebben geprobeerd om jullie te doden en dat ze tegen jullie waren (CGVS p.27). Het gebrek aan doorleefde en gedetailleerde verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging verder aan.

Verder vertelt u over een handgranaat die is gegooid naar uw vader door de taliban (CGVS p.27). Bevraagd over dit incident vertelt u dat de taliban het districtscentrum hadden aangevallen waar uw vader werkzaam was op dat moment (CGVS p.27). Hierbij is uw vader gewond geraakt en zijn een aantal soldaten gedood (CGVS p.27,28). Uit uw eigen verklaringen blijkt dus dat het ging om een algemene aanval op het districtscentrum en niet om een aanslag op uw vader. Uw vader zou na dit incident gewoon terug aan het werk gegaan zijn (CGVS p.28). Ook dit incident heeft zich voorgedaan voor 2005, voordat uw vader op pensioen zou zijn gegaan (CGVS p.28). Dit toont des te meer nog eens het gebrek aan actuele vrees aan, gezien de beweerde vervolgingsfeiten van uw vader zich zo lang geleden hebben voorgedaan.

Daarenboven kan u ook over het incident in 2003 waarbij uw oom is overleden maar weinig vertellen. U vertelt hier weer dat u jong was toen en dat u geen exacte informatie hebt (CGVS p.29). U weet niets meer te vertellen dan de datum waarop hij overleed (CGVS p.29). Wanneer toch nog wordt doorgevraagd omdat u eerder wel had vermeld dat dit door een bom kwam, verklaart u toch nog dat dit inderdaad op terugweg was van een missie naar een veld en dat er toen een bom is ontploft op zijn auto (CGVS p.29). U kan dan toch nog toevoegen dat de daders de taliban waren waarvan uw oom de opium had genomen en kapot gemaakt en van wie hij de wapens in beslag had genomen (CGVS p.30). Het CGVS brengt in herinnering dat u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan en dus wel in de mogelijkheid was om meer te weten te komen over deze feiten (CGVS p.21,28). Het is een redelijke veronderstelling dat u heel precies zou kunnen zijn in uw verklaringen over wie u dan wel vreest, indien uw familie al decennialang met hen in conflict ligt en uw oom in staat was om de opium en de wapens van deze mensen te confisqueren, wat vervolgens leidde tot een jarenlange spiraal van geweld.

U schetst immers het beeld van een vijandschap tegen uw hele familie en gebruikt doorheen uw verklaringen dan ook steeds in de meervoudsvorm. U verklaart steevast dat jullie het doel waren omdat jullie ook met de Amerikanen en andere buitenlanders hebben gewerkt (CGVS p.27); dat jullie tegen de taliban waren en dat jullie voor de overheid werkten (CGVS p.25-26). Echter hebt u zelf op geen enkel moment voor de overheid gewerkt, u bleef volgens uw verklaringen gewoon iedere dag thuis (CGVS p.9), iets waaraan zoals vermeld trouwens geen geloof aan kan worden gehecht. Ook uw vader en neef hebben trouwens nooit persoonlijke bedreigingen ontvangen (CGVS p.32). Uw vader zou in dienst geweest zijn tot 2005 en uw oom is overleden in 2003 (CGVS p.11,14). Als hun beweerde problemen zich al hebben voorgedaan, was u nog een peuter toen. Hun toenmalige problemen kunnen dus geen directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Afghanistan gezien u al die jaren die hierop volgden wel zonder problemen hebt kunnen verblijven in uw dorp. U hebt tot aan de machtsovername altijd op dezelfde plaats in Afghanistan gewoond (CGVS p.31), wat op zich uw beweerde vrees al sterk relativeert. Wanneer wordt ingegaan op de problemen die u zou hebben gekend nadat uw vader met pensioen is gegaan, blijkt dat de taliban nog enkele keren zouden hebben geprobeerd om jullie huis aan te vallen, maar dat ze hier wederom niet in slaagden omdat jullie dichtbij het districtscentrum woonden, er dus veiligheidsdiensten aanwezig waren rond jullie huis en er ook bodyguards waren (CGVS p.31). De verklaringen die u hierover geeft, gaan dan ook niet verder dan dat de taliban hebben geprobeerd om aan te vallen, maar het niet konden (CGVS p.31). Wanneer wordt ingegaan op de data wanneer dit is gebeurd, blijkt dat dit zich drie keer zou hebben voorgedaan sinds uw oom is overleden, dus drie keer in ongeveer zestien jaar tijd (CGVS p.31). De eerste keer zou een jaar na de dood van uw oom zijn geweest, de tweede keer was in 2010 en de derde en laatste keer in 2016 (CGVS p.31). Enkel op deze momenten zouden de taliban de gelegenheid hebben gehad om uw huis aan te vallen (CGVS p.31). Daarenboven zijn ze na de laatste aanval in 2016 gestopt en is er sindsdien volgens uw verklaringen niets meer gebeurd (CGVS p.31,32). De taliban zouden enkel nog eens in 2018 geschoten hebben vanuit het dorp Ganjar, maar toen schoten ze in de lucht en niet op hun doel (CGVS p.32). U kan niet vertellen wie van de taliban deze aanvallen deed (CGVS p.32). Andere informatie kan u niet geven over deze voorgehouden aanvallen. Het gebrek aan gedetailleerde en doorleefde verklaringen ondergraaft wat er nog rest van de geloofwaardigheid van uw relaas. Volgens uw verklaringen is uw familie sinds uw vertrek ook niet meer in contact gekomen met de taliban (CGVS, p.25).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 6). De kopieën van de taskara's van uw vader en uw oom zijn een louter bewijs van hun identiteit die hier ook niet ter discussie staat (documenten 1 en 3). De kopieën van de werkdocumenten die u neerlegt van het werk van uw vader, paternale oom en paternale neef vermogen niet bovenstaande beoordeling te wijzigen (documenten 2,4,5,7,9,10,11). Hetzelfde geldt voor de foto's die u neerlegt van uw vader, paternale oom en neef (documenten 2,4,8). Tijdens het persoonlijk onderhoud kan u daar trouwens ook maar bijster weinig informatie over aanreiken: bij één document komt u bijvoorbeeld niet verder dan de observatie dat het moet gaan om een certificaat van de Amerikanen, want "[h]ier staat de vlag van Amerika" (CGVS, p.4). U legt uitsluitend fotokopieën van documenten neer, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk

gemanipuleerd kunnen worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt

dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een kennelijke beoordelingsfout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022;
- het rapport “*Afghanistan – Country Focus*” van EUAA van december 2023;
- het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “*Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “*EASO Afghanistan Security Situation Update*” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn familie door de taliban werden bedreigd naar aanleiding van het werk van zijn vader, zijn ooms en zijn neef voor de (voormalige) Afghaanse politie. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

6.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan

verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit en opleidingsgraad:

“Om te beginnen zijn er ernstige indicaties u, in weerwil van de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, opzettelijk en doelbewust een goed zicht probeert te belemmeren op uw identiteit, uw achtergrond en op uw levensomstandigheden. Zo ontkent u desgevraagd ooit een andere naam gebruikt te hebben dan F.A. (CGVS, p.6). Op het einde van het persoonlijk onderhoud wordt er u op gewezen dat u, in tegenstelling tot wat u zelf in het begin van het interview verklaarde (CGVS p.6), wel degelijk onder een andere naam geregistreerd staat in andere lidstaten (CGVS p.34). Dit bleek uit een analyse van uw vingerafdrukken in de EURODAC databank. Hierop antwoordt u dat dit komt doordat u een moeilijke tijd achter de rug hebt en dat u de naam P. niet opzettelijk hebt gebruikt (CGVS p.34). Het is echter onder deze naam dat u terug bent te vinden op Facebook, en niet onder de naam van F.A. zoals u zelf beweert tijdens het interview (CGVS p.6). Het is via dit Facebookprofiel dat duidelijk is geworden dat u hebt gelogen over uw opleidingsgraad. Ook daarover hebt u immers geprobeerd om het CGVS te misleiden: u hebt geprobeerd om u aanzienlijk minder geschoold voor te doen dan u werkelijk bent. In het begin van het interview werd u namelijk gevraagd wat de hoogste graad van scholing was die u hebt behaald in Afghanistan. Hierop antwoordde u dat u helemaal niet naar school bent geweest in Afghanistan omwille van de problemen met de taliban (CGVS p.8,9). Dit antwoord riep al vragen op aangezien u bij DVZ nog had verklaard dat u tot de vijfde graad naar school was geweest (Verklaring DVZ p.6). Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, zegt u dat u toch tot de vijfde graad naar school bent geweest maar dat dit niet regelmatig was (CGVS p.35). U zegt hierop weer dat u niet gestudeerd hebt en dat u na de vijfde graad niet naar school bent gegaan (CGVS p.35). Volgens u gaat het hier om een misverstand omdat u de aanvankelijke vraag niet had begrepen (CGVS, p.36). Dit valt nauwelijks ernstig te nemen: of u ooit naar school geweest bent of niet is op zich een eenvoudig onderscheid. Bovendien zijn er foto's op het facebookaccount van uw oudere broer Pa. waaruit kan worden afgeleid dat u alle twaalf de graden hebt afgerond in Afghanistan (zie document B bij gehoorverslag). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, ontkent u echter eerst dat Pa., waarmee u bevriend bent op Facebook, uw broer is. U zegt u dat u niet weet wie deze persoon is (CGVS p.36). U vertelt hierbij ook dat u met hem geen boodschap hebt geschreven of ontvangen en dat jullie elkaar niet kennen (CGVS p.36). Echter kan duidelijk worden afgeleid uit de foto die wordt voorgelegd dat jullie elkaar wel kennen en dat u tot de twaalfde graad naar school bent geweest (document B bij gehoorverslag) (CGVS p.36). Op deze foto staat u duidelijk afgebeeld en heeft Pa. het onderschrift geschreven “F., mijn jongere broer, is vandaag geslaagd voor de twaalfde graad en hij heeft drie extra jaren afgewerkt”. Ondanks dat duidelijk kan worden afgeleid dat u dit bent, blijft u ontkennen dat u deze persoon kent en dat u tot de twaalfde graad naar school bent geweest (CGVS p.36). U hebt dus duidelijk wetens en willens het CGVS proberen misleiden over uw opleidingsniveau, de door u gebruikte aliassen, en uw contacten met uw familieleden. Dit werpt al meteen een bedrieglijk licht op uw verklaringen.”;

(ii) verzoeker verklaarde nooit persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban, terwijl zijn bewering dat hij nooit buitenkwam onverzoenbaar is met de voorgaande vaststellingen inzake zijn werkelijke scholing:

“U verklaart te vrezen gedood te worden door de taliban omwille van het werk dat uw vader, uw paternale oom en uw paternale neef hebben gedaan voor de vorige overheid. Gevraagd of u ooit persoonlijk bedreigd bent geweest, is het antwoord hierop nee (CGVS p.32). U verklaart dat dit kwam omdat u nooit naar buiten ging en uw familie ook zei dat u binnen moest blijven (CGVS p.32). Dat staat dus al haaks op de bovenvermelde vaststelling dat u in werkelijkheid hoogopgeleid bent, wat impliceert dat u jarenlang naar de les bent gegaan. Wat er ook van zij, uw vrees is volledig gebaseerd op het profiel van uw beweerde familie.”;

(iii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader politieofficier was, gelet op zijn gebrekkige kennis over dit werk van zijn vader en over de door hem voorgelegde foto's van dit werk (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“In de eerste plaats kan aan uw bewering de zoon te zijn van een politieofficier al geen enkel geloof kan worden gehecht. U verklaart dat uw vader bij de politie "crimineel officier" van het district Sarkani is geweest tot 2005. Hierna is uw vader met pensioen gegaan. Uw verklaringen over het werk van uw vader zelf blijven zeer oppervlakkig. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functie en activiteiten, zeker aangezien zijn werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Bevrraagd naar het werk van uw vader vertelt u dat uw vader heel zijn dag doorbracht in zijn kantoor (CGVS p.11). Uw vader moest de binnenkomende opdrachten, waaronder bijvoorbeeld klachten, ondertekenen en doorsturen naar andere mensen (CGVS p.11-12). Meer details geeft u niet over deze taken van uw vader. Wanneer verder in het interview wordt ingegaan op de foto's die u heeft neergelegd van het werk van uw oom blijkt dat op een van deze foto's ook uw vader afgebeeld staat in een opiumveld (CGVS p.16). Opgemerkt dat uw

vader dus wel meer deed dan enkel bureauwerk voegt u hier pas toe dat hij soms toch ook samen met anderen naar plaatsen ging bij "acties tegen de overheid" (CGVS p.16). Ook over de andere foto's die u neerlegt van uw vader zijn uw uitspraken bijzonder oppervlakkig. Zo kan u enkel vertellen dat er soldaten en bodyguards op deze foto's met uw vader staan (CGVS p.13-14). Namen kan u niet noemen, omdat u volgens uw verklaringen toen nog een kind was (CGVS p.14). Daarenboven zou uw vader u nooit iets hebben verteld over zijn werk (CGVS p.13). Echter hebt u wel nog tot aan de machtsovername bij uw vader gewoond en staat u op dit moment nog steeds in contact met uw familie (CGVS p.21). U vertelt dat uw moeder momenteel samen met uw broers bij uw maternale oom woont in Jalalabad in de provincie Nangarhar (CGVS p.21-23). Uw vader woont momenteel in Kabul maar komt soms wel naar Nangarhar (CGVS p.10) en ook met hem hebt u een aantal keer contact gehad sinds u in België bent aangekomen (CGVS p.28). In de zestien jaar dat uw vader gestopt was met zijn werk en u bij hem thuis woonde had u dus al ruim de mogelijkheid om meer details te vragen aan uw vader over zijn werk en over de foto's. Indien dit al niet zou zijn gebeurd gedurende deze jaren was u bovendien ook na uw vertrek uit Afghanistan in de mogelijkheid om meer uitleg te vragen over het werk van uw vader. Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich informeert naar alle essentiële zaken die betrekking hebben op de kernelementen van zijn verzoek. Dat u zo weinig belangstelling aan de dag legt voor één van de kernelementen waar u uw vrees voor vervolging op baseert, is op zich al niet aannemelijk.”;

(iv) verzoekers verklaringen over de duur van zijn vaders voorgehouden tewerkstelling uiteenlopend zijn en niet verzoekenbaar zijn met de door verzoeker voorgelegde taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier):

“Daarenboven blijkt uit de informatie die wij kunnen aflezen van de kopie van de taskara die u heeft neergelegd van uw vader dat uw vader op dit moment ongeveer 56 jaar oud is (document 1). Deze informatie komt ongeveer overeen met uw verklaring dat uw vader bijna 58 jaar is (CGVS p.13). Hieruit kan evenwel worden afgeleid dat het niet zo kan zijn dat uw vader dertig jaar heeft gewerkt als crimineel officier. Op het moment dat hij is gestopt in 2005 was uw vader zelf nog maar ongeveer 38 jaar. Dat uw vader op zijn 38 jaar al dertig jaar dienst zou hebben gehad is dan ook ongeloofwaardig. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, zegt u twee keer dat u niet begrijpt wat er wordt gezegd (CGVS p.29), wat gezien uw werkelijke scholingsgraad overigens nauwelijks ernstig te nemen valt. Wanneer dan nog eens wordt nagevraagd hoe lang uw vader dit werk heeft gedaan, verklaart u dat u het niet exact weet, maar wijzigt u uw verklaringen naar "twintig à vijventwintig jaar" (CGVS p.29). Het feit dat u eerst doet alsof u de vraag niet begrijpt om daarna uw verklaringen betreffende de duur van de tewerkstelling van uw vader aan te passen komt het CGVS dan ook zeer misleidend en ongeloofwaardig voor.”;

(v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan het werk van verzoekers vader als politieofficier, de geloofwaardigheid van verzoekers bewering, dat zijn hele familie als anti-taliban wordt gepercipieerd, reeds wordt ondermijnd:

“Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw vader en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw vader alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van uw vader, dat aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, vormt uw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in uw kennis. Dat u al niet aannemelijk kan maken dat uw vader een lange carrière bij de politie achter de rug heeft, ondergraaft trouwens ook meteen uw beweerde link met een hele familie aan vaderskant die uitgesproken overheidsgezind was.”;

(vi) verzoekers kennis over het werk van zijn oom G.M. bij de voormalige Afghaanse politie, die hij vernam via zijn neef die ook bij de Afghaanse politie zou hebben gewerkt, gedetailleerder is dan zijn kennis over het werk van zijn eigen vader, hetgeen eens te meer de geloofwaardigheid van het werk van zijn vader als politieofficier ondermijnt:

“Ook op dat punt schieten uw verklaringen echter schromelijk tekort. U vertelt over uw drie paternale ooms die ook allemaal bij de nationale politie hebben gewerkt (CGVS p.14). Over twee van deze ooms kan u helemaal niets vertellen aangezien zij al zijn overleden toen u nog niet geboren was (CGVS p.14-15). De derde paternale oom, G.M., is overleden in 2003 (CGVS p.14). U kan over het algemeen meer vertellen over het werk van deze paternale oom, dan over het beweerde werk van uw eigen vader (CGVS p.15). Wanneer er u wordt gevraagd wie u dit verteld heeft, aangezien u zelf nog te klein was en dit niet uit eigen ervaring kan vertellen en dit inroept als verschoning waarom u over vaders werk zo weinig kan vertellen, zegt u dat uw paternale neef die commandant is van de lokale politie u dit heeft verteld (CGVS p.16). Dat u meer gegevens uit de tweede hand kan verstrekken dan u van uw eigen vader wist te verkrijgen, bewijst nog maar eens dat het profiel van uw vader volstrekt niet geloofwaardig is. Aldus maakt u dus niet aannemelijk dat u de zoon bent van iemand die door de taliban werd geviseerd.”;

(vii) het loutere feit dat verzoeker stelt familielid te zijn van iemand die behoorde tot de voormalige *Afghan National Security Forces* (hierna: ANSF) op zich niet volstaat om aan te nemen dat hij omwille hiervan nood heeft aan internationale bescherming, temeer daar vele van zijn familieleden heden op een veilige manier in Afghanistan verblijven:

*“Ten tweede wordt opgemerkt dat wat uw eigen situatie betreft familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. **U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is, zo het geloofwaardig zou zijn dat u bent verwant met zo iemand, onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.***

*In dat verband wijst het CGVS erop dat uw vader, volgens u degene met het profiel waar u uw vrees op baseert, tot op heden in Afghanistan verblijft. U maakt geen melding van problemen die hij momenteel zou kennen. U vertelt dat uw vader niet op één plaats blijft en dat hij stiekem woont, maar hij is duidelijk wel in de mogelijkheid om ongehinderd te reizen tussen Kabul en Nangarhar (CGVS p.28), dus doorheen grondgebied dat door de taliban wordt gecontroleerd. Verder is iedereen van uw familie, behalve uw broer B., nog steeds in Afghanistan (CGVS p.20,33). Uw moeder woont samen met uw broers momenteel bij uw maternale oom (CGVS p.22,33). Uw oudste broer is ook nog in Afghanistan en u vertelt dat ze naar Jalalabad zijn gegaan voor hun veiligheid (CGVS p.33). Bevraagd hoe het nu met uw familie is, zegt u dat ze momenteel veilig zijn (CGVS p.33). **Het valt niet in te zien, noch heldert u op, waarom het voor uw verwanten mogelijk zou zijn om in Afghanistan te blijven wonen terwijl zo iets voor u niet mogelijk zou zijn.** Ook een groot deel van het gezin van uw neef verblijft nog in Afghanistan. Bevraagd over zijn situatie en de situatie van zijn familieleden vertelt u dat N. in Iran is, maar dat u niet weet waar de rest van zijn familie is (CGVS p.31). Ze zouden op verschillende plaatsen zijn en sommigen zouden in Kandahar zitten (CGVS p.34). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u, als familielid, in geval van terugkeer wel een nood aan bescherming zou hebben. Evenmin kan u uitleggen waarom enkel u en uw broer B. jullie herkomstland hebben verlaten, indien heel uw stam dreigt te worden uitgemoord door de taliban zoals u beweert (CGVS, p.21,26).”;*

(viii) verzoeker allerminst gedetailleerde, coherente en doorleefde verklaringen heeft afgelegd over de bedreigingen van de taliban ten aanzien van hem en zijn familie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, hetgeen de geloofwaardigheid van deze bedreigingen danig op de helling zet, temeer daar verzoekers familie sedert zijn vertrek geen persoonlijke problemen meer heeft gekend met de taliban:

“Behalve het feit dat uw verklaringen over het werk van uw vader en diens verwanten zeer vaag zijn, haalt u trouwens ook geen geloofwaardige, actuele of geloofwaardige vervolgingsfeiten aan ten aanzien van u of uw familie in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat de taliban jullie huis wilden aanvallen toen uw vader en oom nog in dienst waren bij de overheid (CGVS p.25), dus voor 2003. De taliban konden evenwel niets doen omdat in de buurt van jullie huis een bataljon was gestationeerd, de lokale politie en het districtscentrum aanwezig was dichtbij jullie huis en omdat er bodyguards bij jullie waren (CGVS p.25). Telkens wanneer er dieper wordt ingegaan op de beweerde vervolgingsfeiten met betrekking tot uw vader en oom blijft u opnieuw aan de oppervlakte. U zegt in het algemeen dat uw vader en oom een doelwit waren omdat ze voor de overheid werkten en tegen de taliban streden (CGVS p.26). Wanneer wordt gevraagd om wat dieper in te gaan op de moordpogingen op uw vader en oom blijft u zeer algemeen en verklaart u wederom dat ze tegen de taliban waren en dat ze hen daarom wilden doden (CGVS p.27), terwijl dit toch intense momenten geweest zouden zijn, die in het geheugen gegrift staan van heel uw familie. Bevraagd wat er dan precies gebeurd is, verklaart u weer gewoon dat de taliban tegen jullie waren en dat ze een kans aan het zoeken waren om jullie te doden (CGVS p.27). Hierbij vermeldt u ook al uw neef die officier was bij het districtscentrum, terwijl er op dit moment enkel werd gepolst naar de situatie van uw vader en oom (CGVS p.27). Uw verklaringen komen niet verder dan dat de taliban altijd hebben geprobeerd om jullie te doden en dat ze tegen jullie waren (CGVS p.27). Het gebrek aan doorleefde en gedetailleerde verklaringen tast de geloofwaardigheid van uw gegronde vrees voor vervolging verder aan.

Verder vertelt u over een handgranaat die is gegooid naar uw vader door de taliban (CGVS p.27). Bevraagd over dit incident vertelt u dat de taliban het districtscentrum hadden aangevallen waar uw vader werkzaam was op dat moment (CGVS p.27). Hierbij is uw vader gewond geraakt en zijn een aantal soldaten gedood (CGVS p.27,28). Uit uw eigen verklaringen blijkt dus dat het ging om een algemene aanval op het districtscentrum en niet om een aanslag op uw vader. Uw vader zou na dit incident gewoon terug aan het werk gegaan zijn (CGVS p.28). Ook dit incident heeft zich voorgedaan voor 2005, voordat uw vader op pensioen zou zijn gegaan (CGVS p.28). Dit toont des te meer nog eens het gebrek aan actuele vrees aan, gezien de beweerde vervolgingsfeiten van uw vader zich zo lang geleden hebben voorgedaan.

Daarenboven kan u ook over het incident in 2003 waarbij uw oom is overleden maar weinig vertellen. U vertelt hier weer dat u jong was toen en dat u geen exacte informatie hebt (CGVS p.29). U weet niets meer te vertellen dan de datum waarop hij overleed (CGVS p.29). Wanneer toch nog wordt doorgevraagd omdat u

eerder wel had vermeld dat dit door een bom kwam, verklaart u toch nog dat dit inderdaad op terugweg was van een missie naar een veld en dat er toen een bom is ontploft op zijn auto (CGVS p.29). U kan dan toch nog toevoegen dat de daders de taliban waren waarvan uw oom de opium had genomen en kapot gemaakt en van wie hij de wapens in beslag had genomen (CGVS p.30). Het CGVS brengt in herinnering dat u nog steeds in contact staat met uw familie in Afghanistan en dus wel in de mogelijkheid was om meer te weten te komen over deze feiten (CGVS p.21,28). Het is een redelijke veronderstelling dat u heel precies zou kunnen zijn in uw verklaringen over wie u dan wel vreest, indien uw familie al decennialang met hen in conflict ligt en uw oom in staat was om de opium en de wapens van deze mensen te confisqueren, wat vervolgens leidde tot een jarenlange spiraal van geweld.

U schetst immers het beeld van een vijandschap tegen uw hele familie en gebruikt doorheen uw verklaringen dan ook steeds in de meervoudsvorm. U verklaart steevast dat jullie het doel waren omdat jullie ook met de Amerikanen en andere buitenlanders hebben gewerkt (CGVS p.27); dat jullie tegen de taliban waren en dat jullie voor de overheid werkten (CGVS p.25-26). Echter hebt u zelf op geen enkel moment voor de overheid gewerkt, u bleef volgens uw verklaringen gewoon iedere dag thuis (CGVS p.9), iets waaraan zoals vermeld trouwens geen geloof aan kan worden gehecht. Ook uw vader en neef hebben trouwens nooit persoonlijke bedreigingen ontvangen (CGVS p.32). Uw vader zou in dienst geweest zijn tot 2005 en uw oom is overleden in 2003 (CGVS p.11,14). Als hun beweerdde problemen zich al hebben voorgedaan, was u nog een peuter toen. Hun toenmalige problemen kunnen dus geen directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Afghanistan gezien u al die jaren die hierop volgden wel zonder problemen hebt kunnen verblijven in uw dorp. U hebt tot aan de machtsvername altijd op dezelfde plaats in Afghanistan gewoond (CGVS p.31), wat op zich uw beweerdde vrees al sterk relativeert. Wanneer wordt ingegaan op de problemen die u zou hebben gekend nadat uw vader met pensioen is gegaan, blijkt dat de taliban nog enkele keren zouden hebben geprobeerd om jullie huis aan te vallen, maar dat ze hier wederom niet in slaagden omdat jullie dichtbij het districtscentrum woonden, er dus veiligheidsdiensten aanwezig waren rond jullie huis en er ook bodyguards waren (CGVS p.31). De verklaringen die u hierover geeft, gaan dan ook niet verder dan dat de taliban hebben geprobeerd om aan te vallen, maar het niet konden (CGVS p.31). Wanneer wordt ingegaan op de data wanneer dit is gebeurd, blijkt dat dit zich drie keer zou hebben voorgedaan sinds uw oom is overleden, dus drie keer in ongeveer zestien jaar tijd (CGVS p.31). De eerste keer zou een jaar na de dood van uw oom zijn geweest, de tweede keer was in 2010 en de derde en laatste keer in 2016 (CGVS p.31). Enkel op deze momenten zouden de taliban de gelegenheid hebben gehad om uw huis aan te vallen (CGVS p.31). Daarenboven zijn ze na de laatste aanval in 2016 gestopt en is er sindsdien volgens uw verklaringen niets meer gebeurd (CGVS p.31,32). De taliban zouden enkel nog eens in 2018 geschoten hebben vanuit het dorp Ganjgar, maar toen schoten ze in de lucht en niet op hun doel (CGVS p.32). U kan niet vertellen wie van de taliban deze aanvallen deed (CGVS p.32). Andere informatie kan u niet geven over deze voorgehouden aanvallen. Het gebrek aan gedetailleerde en doorleefde verklaringen ondergraaft wat er nog rest van de geloofwaardigheid van uw relaas. Volgens uw verklaringen is uw familie sinds uw vertrek ook niet meer in contact gekomen met de taliban (CGVS, p.25).”;

(ix) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 6). De kopieën van de taskara's van uw vader en uw oom zijn een louter bewijs van hun identiteit die hier ook niet ter discussie staat (documenten 1 en 3). De kopieën van de werkdocumenten die u neerlegt van het werk van uw vader, paternale oom en paternale neef vermogen niet bovenstaande beoordeling te wijzigen (documenten 2,4,5,7,9,10,11). Hetzelfde geldt voor de foto's die u neerlegt van uw vader, paternale oom en neef (documenten 2,4,8). Tijdens het persoonlijk onderhoud kan u daar trouwens ook maar bijster weinig informatie over aanreiken: bij één document komt u bijvoorbeeld niet verder dan de observatie dat het moet gaan om een certificaat van de Amerikanen, want “[h]ier staat de vlag van Amerika” (CGVS, p.4). U legt uitsluitend fotokopieën van documenten neer, die op eenvoudige wijze met enig knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt tevens dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat zijn vingerafdrukken in andere Europese landen met geweld werden genomen, dat hij zich toen geestelijk of lichamelijk niet goed voelde en dat hij slecht advies van andere Afghanen heeft gevolgd *“om niet de waarheid te vertellen voordat hij aankwam in het land waar hij naartoe wilde (verzoekers doel was om België te bereiken sinds hij Afghanistan had verlaten)”*. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel geen enkele melding van geweld bij het afnemen van zijn vingerafdrukken in andere Europese landen of het opvolgen van advies van andere Afghanen. Hij verklaarde enkel dat hij een moeilijke tijd achter de rug had en niet opzettelijk een andere naam had opgegeven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 34, ook geciteerd in het verzoekschrift (p. 7)). Hoe dan ook, het beweerde advies van derden vormt geenszins een afdoende verschoning voor het afleggen van leugenachtige verklaringen. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat verzoeker zijn naam niet meer zou hebben kunnen geven louter omdat hij een moeilijke tijd achter de rug had (weze het fysiek en/of mentaal), zodat dient te worden aangenomen dat hij wel degelijk doelbewust een andere identiteit heeft opgegeven toen zijn vingerafdrukken werden genomen in andere Europese landen.

Het voorgaande klemt des te meer waar in de bestreden beslissing op pertinente gronden wordt vastgesteld dat verzoeker de asielinstanties tevens heeft trachten te misleiden wat betreft zijn scholingsgraad. Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet zo strikt moeten worden gelezen, dat er hierbij geen advocaat aanwezig was en dat vaak achteraf pas wordt vastgesteld dat er fouten zijn geslopen in dit interview, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielaanvraag. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om een advocaat te voorzien tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; het staat verzoekers om internationale bescherming vrij om zelf hun eigen verdediging te voorzien. Voorts maakte verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen enkele melding van fouten tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot zijn scholingsgraad, want hij kwam toen immers niet verder dan te verklaren dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat hij tot de 4de-5de graad naar school ging, doch niet regelmatig. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoekers Facebookprofiel (zie *supra*), kan hieraan echter geen geloof worden gehecht. De Raad merkt te dezen ook op dat het in de context van de rurale, patriarchale Afghaanse samenleving allerm minst geloofwaardig is dat verzoeker in de jaren voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan op 21-jarige leeftijd niets zou doen en enkel thuisbleef met zijn neven. Dit wordt bevestigd door de in het verzoekschrift geciteerde informatie over familiale rollen in de Afghaanse cultuur (p. 9: *“[...] Brothers and sons must also help to economically support the family, protect the family honour and discipline any misbehaviour”* (vrije vertaling: Broers en zonen moeten ook helpen bij het economisch ondersteunen van de familie, het beschermen van de familiale eer en het disciplineren van onjuist gedrag)). Gezien het voorgaande, kan verzoeker dan ook geenszins verwijzen naar zijn voorgehouden lage scholingsgraad in een poging de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen, aangezien aan deze lage scholingsgraad geen enkel geloof kan worden gehecht. Evenmin slaagt verzoeker erin concreet aan te tonen dat aan zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen geen/minder gewicht zou moeten worden toegekend.

Waar verzoeker aanvoert dat in de Afghaanse cultuur geen gesprekken worden gevoerd tussen gezinsleden over hun werkzaamheden, hetgeen volgens hem zijn gebrekkige kennis over de werkzaamheden van zijn vader als politieofficier verklaart, dient erop gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming, die stelt heden nood te hebben aan internationale bescherming omwille van bedreigingen vanwege de taliban naar aanleiding van het werk van zijn vader als politieofficier, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege over dit werk tracht te informeren. In zoverre kan worden aangenomen dat er binnen verzoekers familie niet (veel) over het werk van zijn vader werd gesproken, dient erop gewezen dat hij heden nog steeds contact heeft met zijn familie, waaronder zijn vader, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat het voor hem heden niet mogelijk zou zijn om zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming alsnog terdege over het voorgehouden werk van zijn vader als politieofficier te informeren. De door verzoeker geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 9) vermeldt overigens nergens dat er binnen Afghaanse families niet over het werk van de vader zou worden gesproken. Voorts betreft dit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en volstaat deze informatie op zich dan ook niet teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog te herstellen. Dezelfde vaststellingen gelden overigens ook voor waar verzoeker opmerkt dat zijn oom overleed toen hij drie jaar oud was en deze gebeurtenis dateert van meer dan twintig jaar geleden. Waar hij stelt dat de dood van zijn oom “*niet rechtstreeks verband hield met zijn angst, maar een van de vele factoren was*”, dient dus vastgesteld te worden dat dit wel degelijk een relevant element is. Uit het geheel van verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij aanvoert dat zijn familie als anti-taliban werd gepercipieerd, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat hij zulks concreet aannemelijk maakt, onder meer door over de rol van zijn ooms doorleefde, gedetailleerde en coherente toelichting te geven, waar verzoeker evenwel in gebreke blijft zoals op omstandige en pertinente wijze wordt toegelicht in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Dat de aangehaalde gebeurtenissen voor verzoekers ouders een pijnlijke gebeurtenis zouden uitmaken waar zij niet graag op terugkomen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bezwaarlijk kan worden aangenomen dat dit een zwaarwichtige verschoning vormt voor verzoekers gebrekkige kennis in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij hij stelt dat zijn leven in gevaar is, hetgeen als een meer urgente bekommernis moet worden beschouwd dan de emotionele pijn die zijn ouders zouden ervaren bij het ophalen van herinneringen aan de dood van verzoekers oom.

Waar verzoeker verder betoogt dat de door hem voorgelegde documenten “*echte documenten*” zijn “*die hij te goeder trouw heeft neergelegd*”, dient vastgesteld dat verzoeker geen originele documenten heeft voorgelegd, doch slechts kopieën die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knippen en plakwerk slechts een geringe bewijswaarde hebben. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met corruptie en documentfraude in Afghanistan (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze informatie, doch hij brengt geen enkel objectief stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist en/of achterhaald zou zijn. Verzoeker gaat er verkeerdelijk van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten. Zo wordt in de bestreden beslissing ook vastgesteld dat verzoekers kennis over de inhoud van de door hem voorgelegde documenten te wensen overlaat (zie *supra*), hetgeen de bewijswaarde ervan verder aantast.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

6.3.1. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om

de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

6.3.2. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

6.3.3. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en

studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd er tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022

werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

6.3.4. *In casu* voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk “verwesterd”.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores.

[...]

Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Kunar (zie NPO, blz.11). Er blijkt ook dat in de provincie Kunar (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan en recentelijk het Haqqaninetwerk. Hij is sinds meer dan twee jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te ‘verwesteren’ of minstens als ‘verwesterd beschouwd te worden’ en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen.”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 20 augustus 2000 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in augustus 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 21 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens

het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van intussen bijna twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij zich westers kleedt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

6.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

6.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

6.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

7.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

7.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. "incidents with at least one recorded fatality"*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te

nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER